

đạn Việt Cộng. Một trong hai chiếc thuyền chạy sau bị chìm làm máu đỏ giòng sông. “Người chết tràn quanh tôi” bà Hoàn tiếp, “toàn những kẻ vô tội.” Ông bà Hoàn không biết bà con anh em có ai chạy thoát không, hay họ vừa bị bắn chết không chừng.

Sáu mươi người ty nạn lênh đênh giữa biển cả thảng trời, họ chỉ còn hai thùng nước và một bao gạo. Ông Hoàn dùng nón sắt làm nồi nấu cháo, và ăn với gói tôm khô, chia cho những người đói khát chung quanh. Thuyền đến được Subic Bay tại Phi Luật Tân, họ ở trong trại ty nạn hai tháng trước khi đến Guam. Họ ở lại đảo ít tuần, rồi bay thẳng về trại ty nạn Pendleton tại California, nơi tạm trú cho dân ty nạn. Ông Hoàn được một hội nhà thờ bảo trợ về Spokane, Washington State, miền Bắc Hoa Kỳ.

Vào tháng 8/1975 hội nhà thờ bảo trợ cho mỗi thành viên của gia đình 10 đô khi họ mới tới Spokane. “Tôi có 40 đô để khởi đầu xây lại sự nghiệp” Ông Hoàn nói. Ông dùng tiền đó mà mua thực phẩm. Hai tuần sau ông Hoàn bắt được việc đầu tiên tại St Vincent de Paul, trên đường Trent, được trả 3 đô một giờ cho việc sửa chữa máy móc gia dụng. Gia đình cũng có hưởng trợ cấp xã hội 1 tháng, nhưng thôi ngay, vì “không muốn ăn xin xã hội Mỹ”.

Nhiều năm qua, ông bà Hoàn thường làm một lúc hai việc để nuôi sống gia đình và dành dụm. Họ mua cơ sở giặt ủi từ năm 1983. Tin tức về bà con sống sót biết được sau khi đến Spokane 6 tháng. Nhiều người chạy thoát cùng ngày đang ở Florida, Oklahoma và California. Hai vợ chồng đã giúp đỡ nhiều người ty nạn vượt biên trong thập niên 80. Dù kiếm chác được, nhưng đời sống Mỹ không dễ dàng gì. Bà Hoàn không nguôi tiếc thương những gì đã bỏ lại quê hương trong hai thập kỷ qua.

Hoa Quỳnh

tặng Trương Đình Huân

*Hoa Quỳnh thơm đẹp ngát ngày.
Nhưng sao hoa nở không đầy một đêm?
Đợi màn đêm xuống bốn phương,
Mới nghe phảng phất mùi hương hoa quỳnh,
Rồi màn đêm cuốn, bình minh,
Hoa quỳnh ử rữ, thân hình tả tơi.
Quỳnh ơi, sao quá hận đời?
Không cho đời thấy sáng ngời mặt hoa.
Núp trong bóng tối màn đêm,
Người yêu hoa phải thâu đêm canh chừng.
Hay là nghiệp chướng của quỳnh,
Tối tăm, ngán ngủi, có chừng ấy thôi.
Sao không sớm nở tối tàn,
Lại là tối nở sớm tàn, quỳnh ơi?*

N.V.TIẾN

“Năm đầu tiên tại Mỹ, tôi khóc ròng.” Bà Hoàn cầm giòng nước mắt “Chúng tôi mất tất cả.” Mất cả hoàng hôn Sài Gòn chói chan, phiếm loạn với lảng giềng ban đêm, cây xoài tươi sau nhà...

Gia đình cũng sợ không dám về Việt Nam, ngại Cộng Sản bỏ tù, vì ông Hoàn đã chiến đấu chống lại chúng trong quân lực VNCH. Chỉ có Bích Hà là đã về lại Việt Nam trong 3 tháng vào mấy năm trước để nghiên cứu về chính sách của Việt Nam khi cô còn ở trường luật.

Gia đình ông Hoàn hiện đang hưởng đời sống hạnh phúc tại Hoa Kỳ. Họ không bao giờ quên được vì sao họ đã trôi nổi đến xứ này. “Ước mơ của tôi là tương lai cho con cái khá hơn,” ông Hoàn nói và đặt bàn tay phải lên ngực phía trái tim “và được sống cũng như được chết trong tự do.”

Bài báo chỉ nói sơ về cuộc sống của anh chị Hoàn. Họ không nói đến anh chị có 100 mẫu đất xây cất mà 40 mẫu ven hồ đã được nối hệ thống cống rãnh điện nước. Anh chị còn có thêm rất nhiều căn nhà cho thuê (mà tiền nợ các căn nhà đó xem như còn rất ít hoặc đã trả hết). Mấy năm trước, anh chị làm chủ 4 tiệm giặt ủi, và người ta bảo anh trúng thầu giặt ủi cho một cơ quan quân sự. Năm ngoái anh bán hết 3 tiệm, chỉ còn giữ một. Theo anh cho biết, đường kính 5 dặm chung quanh tiệm anh, không còn một tiệm giặt ủi nào khác, anh chị độc quyền trong khu này. Thấy anh tiếp đãi khách hàng ân cần như bà con xa lâu ngày gặp nhau, ôm choàng vai mấy cô gái khách hàng tươi mát cười nói vui vẻ (làm một AHCC trẻ đến thăm đồ mặt vì ghen).

BPT